

אנחנו סובלים מכך שכל הזמן משווים אותנו למכבי תל-אביב... אמר השבוע במרירות סטיב שלכטר (27), שחקנה הוותיק והנאה של קבוצת הכדורסל הפועל רמת-גן נבצתים. זו הפעם הראשונה בהיסטוריה שקבוצתו מצליחה להעפיל לשלב מכובד בתחרות הבינלאומית של אליפות אירופה למחזיקות גביע.

אחרי המישחק מול הקבוצה האיטלקית טינודינה, שהותיר את הרמת-גנים ללא הפרש מספיק לבאות, אין מאמינים בארץ ביכולתה לגבור על יריבותיה במישחקים הבאים, בעיקר מול זגרב היוגוסלווית, עטורת הנצחונות.

אך סטיב שלכטר המשופם, שהוא גם קפטן קבוצתו בשנתיים האחרונות, חושב אחרת.

סטיב אופטימי באשר לבאות, אך יש לו ביקורת על התנהגות אוהדיו לאורך כל ההתמודדות הבינלאומית הארוכה. הוא מתלונן:

„נמאס לנו לשמוע מהאוהדים טענות שאנחנו לא מייצגים אותם בכבוד, כמו שעושה מכבי תל-אביב.“

סטיב הסביר שקבוצתו שונה לחלוטין ממכבי — גם בצורת המישחק האישי, גם בחוסר-הנסיון של השחקנים במישחקים בינלאומיים, „מצב שמוביל לדעתי, לחוסר-ביטחון ניכר במישחק. מה שעוד נחון לקבוצה כדי להתחזק ולטפס בסולם הנצחונות זה גיבוש-חברתי, לוקח כמה שנים כדי שקבוצה תתגבש.“

שלכטר (2.07) לא מופתע מכך שאין גיבוש חברתי בקבוצתו. תחלופת השחקנים הגבוהה היא שגורמת למצב זה. בכך היא נופלת מאופת-אירופה, מכבי תל-אביב, הבנויה כבר יותר מחמש שנים משלד-שחקנים קבוע ואתן — אולטי-סילבר-ברקוביץ-אראסטיוויליאמס.

„לא רחוק ממוכבי.“ סטיב שלכטר בא לישראל לפני ארבע שנים, כמו רוב שחקני הספורט בארץ, הישר מאמריקה. הוא טיים לפני שנה את לימודי הפיזיולוגיה תרפיה במכון וינגייט. בימים אלה הוא משרת בצלה את שירותו הסדיר, שנדחה עם בואו ארצה לצורך הלימודים. סטיב נשוי למרים כנענית, וילד מגדלים השיניים תינוק בן תשעה חודשים.

סטיב משוכנע שאם ייווצרו התנאים לגיבוש החברתי, והשחקנים יצברו נסיון עשיר יותר במישחקים בינלאומיים, לא תהיה שום סיבה שלא להגיע להישגים בינלאומיים. „אנחנו הרי רק תשע שנים בליגה, ואילו מכבי תל-אביב כבר שלושים שנה. ואנו לא מרגישים רחוקים ממכבי.“ אמר הקפטן האמריקאי.

„כל השנים שחקנו נגד קבוצות בליגה, שהן, כמובן, חלשות יותר. פיתוח יש יריב חזק יותר, ורזי יותר, טוב יותר, קשה להתרגל לזה בבתי-אחת. כל מישחק-בינלאומי מוסיף לנסיון המיקצועי פי עשרה מאשר מישחקי-הליגה הקטנים.“ במישחק מול טינודינה האיטלקית, שיחק סטיב מישחק חלש מאוד, יחסית להישגיו בעבר. זה לא היה היום שלו.

יהודה לוי, בן ה-24 (2.03), המשחק בקבוצה כבר תשע שנים, חושב אחרת. „אנו רחוקים מאוד מהרמה של מכבי. להם יש אוהדים מטורפים, שלנו הם חסרים. אם היינו מאמינים יותר בעצמנו, היינו משיגים יותר.“

„במישחקי-החזק של הטורניר האירופי לא היה מתח של גביע-אירופה. ואז שרר חקנו חופשי והצלחנו להשיג יותר נצחונות. זה לא עניין של כושר גופני, אלא כושר של מישחק. הפעם, עם טינודינה, השחקנים לא נתנו מישחק שלם טוב. הם לא היו מספיק לחוצים כדי לנצח.“ טען יהודה לוי.

תהיה האמת אשר תהיה, מצבה של הקבוצה הרמת-גנית השתנה לאין שיעור. רק לפני שנתיים הצליחה הקבוצה לאסוף לא יותר מ-1200 צופים. לאחרונה נראו כ-5000 צופים, דבר הנחשב ללא ספק לשיא. מכאן ניתן להסיק שגם מצבה הכלכלי השתפר. מנהל הקבוצה, איתן מגידו, לא נעתר לשאלות העולוס הזה כיצד מסתדרת הקבוצה מבחינה תקציבית, ואיך מגייסים את הכספים לבונוסים ה-מוענקים לשחקנים אחרי הנצחונות. „איוונברג מרוויח מזה העסק. אמר איתן מגידו: „אף אחד לא צריך לדעת כמה מקבל השני. זה לא מקום

כדורסלן שלכטר (מימין) „אנחנו לא מכבי תל-אביב!“

המגע הפיסי הרב עלול להוביל לאלימות, אם לא משחקים כראוי, אם כי החוקים החמורים נועדו להגן על השחקנים. כדי שדבר זה לא יקרה חייבים השחקנים עצמם להיות הגונים מאוד. משום כך זקוק שחקן הרגבי לאינטליגנציה טובה כדי שידע איך לא להפכו להשתוללות. דייב, הבלונדי בעל המבטא האנגלו-סכסי הדגיש: „הקהל שבא לראות רגבי, זה לא קהל של-כאסה.“ הוא בא לארץ מדרום-אפריקה לפני 10 שנים. שם, כך הוא סיפר, המישחק הוא מסורת-לאומית כמעט, כמו באנגליה, סקוטלנד, ניו-זילנד, אוסטרליה, צרפת ורומניה.

קהל אוהדי הכדורגל, לדעתו של קפלן, אינו מבין את ספורט הרגבי, כי הוא נראה אלים. אך זהו רק הרושם החיצוני. דייב הוסיף, מבלי שיגלה לנו את אמריקה: „הכדורגל בארץ מפספס את ה-מטרה הספורטיבית, שלשמה הוא קיים!“ ברגבי, למרות אופיו הגס לכאורה, המטיח רה היא לשחק ספורט יפה ונקי.

תוצרת-חזק, תוצרת-הארץ. אני שי הרגבי בארץ מתרעמים על חוסר-הצדק המשווע שנעשה להם, לדעתם, במדוריה-הספורט בטלוויזיה ובעיתונים. הם טוענים: „יש אנשים שלא יודעים מה זה שלג או מירוצי מכוניות, אך בכל מוצאיישבת יש סיקור נרחב על תחרויות סקי באירופה ובעולם. ואילו ממישחקי הרגבי, שנערכים בארץ, מתעלמים לחלוטין — אפילו כשיש מישחק בינלאומי.“ השבוע, ביום השבת, התקיים מישחק רגבי בין שתי קבוצות הליגה הלאומית: „אסא תל-אביב מול אסא ירושלים. ה-מישחק שנערך על מיגרשה של אוניברסיטת ירושלים לא משך צופים, זולת קומץ בני-מישפחת-השחקנים.

בארץ אין מתלהבים מהמישחק. רוב שחקני הספורט הבלתי-מוכר הם תוצרת-חזק — דרך מתנדבים מארצות אנגלו-סכסיות, שהביאו אותו לקיבוצים, הגיע המישחק לאוניברסיטת, ושם גם קנה את ליבם של צברים תוצרת-הארץ.

הרגבי, כך טוענים חסידיו, מתאים לערביה של טיפוסים גופניים בעלי נתיב גים פיסיים שונים. יש בו מקום לאנשים גדולים ואיטיים, כמו גם מהירים וזריזים. סוף-ההשתוללות — בשתייה פרועה, סיימון קופר (36), מנהל רשת מלונות, השתתף במישחק שבבת בשורות „אסא ירושלים שהפסידה הפעם בתוצאה 6-3. לסימון, יליד אנגליה, יש חתן של 27 שנות מישחק, בלבד, הוא מוסיף בחיך. הוא סיפר שמישחק הרגבי בכריטיה מושרש בעיקר בבתי-ספר, ופנימיות הפרטיות הוא בחוקת לימודי-החובה ממש.

רוב שחקני הרגבי טוענים שאחת הסיבות המכריעות בבחירת מישחק יוצא-דופן זה הוא הקבוצתיות המובהקת שבו. כאן, להבדיל מכדורגל, אין כוכבים, ואם יש שחקן בודד בולט, הוא יכול לגרום רק להפסד.

שחקני הרגבי אהבים מאוד את המישחק הפרוע. ההשתוללות נגמרת בכך ששחקני שתי הקבוצות יושבים בצוותא לשתייה פרועה של בירה. בכדורגל, לעומת זאת, האנשים נפרדים אחרי המישחק ופונים איש לדרכו, ולעיתים התחושה בין הקבוצות היא של ניכור מוחלט.

כדורגל נקרא „סוקר“. צופי הטלוויזיה רואים גברים מבוגרים בתלבושות מצחי-קו, עם כתפות-מאגבהות, סדו-תפודה על פניהם ומגינים לאיזורים חשובים אחרים בגוף — כמו שיניים, בירכיים ואברי-מין — כשהם מתגודדים בערימות כמו ילדים קטנים.

המראה מעורר אסוציאציה של מישחק אלים, שיש בו ריטוק-עצמות, שבירת-איברים ושפיכת-דם. באמריקה זה אופי יום-להמונים, המישחק הפופולרי ביותר. גברי, מחוספס, פרוע. למרות שבר-שש השנים האחרונות התקיימו בארץ 11 מישחקים בינלאומיים, איש כמעט אינו יודע שבארץ נערכים מישחקי ליגה ברגבי מדי שבת.

בשני המישחקים הרגבי האנגלי, המקובל בארץ, והפוטבול האמריקאי, יש מגע פיסי רב. השחקנים נתקלים האחד בשני, לפעמים בעוצמה רבה מאוד, כדי לחטוף את הכדור הסגלגל (דמוי ביצה) ולהביאו לקצה-שער — דבר המקנה ארבע נקודות בבתי-אחת.

אך המישחק האמריקאי שונה מזה האנגלי. באמריקה הוא מיקצועי לחלוטין. כאן, כמו בארצות אנגלו-סכסיות אחרות בעולם, הוא על בסיס חובבני בלבד. מאמן נבחרת אוניברסיטת תל-אביב, דייב קפלן (32), תיאר את מישחק הרגבי כמישחק חזק מאוד, גברי, מחוספס, נועז, נוקשה ופרוע.

עבודה. אין ספק שבזמן האחרון יותר קל למכור כרטיסים. פעם היינו נאלצים לדחוף כרטיסים בכוח. היום כבר לא. למעשה, הספונסור, (התומך) של הקבוצה היא שהרוויחה מכל העסק.

כשעשינו את החווה עם קבוצת אייזני-ברג, שהיא הספונסור שלנו, כולם היו בטוחים שנגיע לשידור-מישחק בטלוויזיה לכל היותר פעם אחת. מבחינה כספית רוב השחקנים הם על אותה רמה. קפטן זהו מעמד של יוקרה בלבד, הנבחר על-ידי המאמן והשחקנים גם יחד. מה של-דעתי נתן תרומה ניכרת לקבוצה זה הדבק החיובי שנוצר בין עוזרי-המאמן, יאיר שרון, ובין המאמן, צבי שרף. אני חושב שהקבוצה מאוד מגובשת, ממש אידיאלית, ההבדל בין הצלחה וכישלון מוחלט הוא לפעמים בנקודה אחת.“

רגבי

גי'נטלמנים או בארבראים?

בוולס שבבריטניה אמר פעם מישחו שהכדורגל הוא מישחק לג'נטלמנים, שרק בארבראים ממשחקים אותו, ואילו הרגבי הוא מישחק של בארבראים, שג'נטלמנים ממשחקים אותו.

בארץ מוכר ספורט הרגבי בעיקר דרך הכתבות והסרטים המצולמים מאמריקה (שם נקרא המישחק „פוטבול“, ואילו ה-

רגבי: אסא תל-אביב מול אסא ירושלים „זה לא ספורט של כאסה!“